

Prikaatikenraali Antti Numminen lyö ensimmäisen naulan yhdistyksen uuteen lippuun. Lippukirjurina oli Arja Hietaniemi ja vasaramestarina Jukka Laaninen.

Lavajärveläiset juhlivat 50-vuotista toimintaansa

Teksti ja kuvat: Sakari Virtanen

Lavajärven Seudun Reservinaliupseerit r.y. juhli 50-vuotista toimintaansa komeasti ja arvokkaasti helmikuun viimeisenä päivänä. Juhlallisuudet alkoivat jumalanpalveluksella Viljakkalan kirkossa ja hautausmaalla seppeleiden laskulla entisten puheenjohtajien haudoille.

Kirkon jälkeen siirryttiin juomaan kakkukahvit ja tapaamaan tuttuja Lavajärven Päivölään, joka pian täytyikin ääriään myöten juhlihan yhdistyksen jäsenistä ja kutsuvieraista.

Itse pääjuhla alkoi sotilaallisen täsmällisesti kello kolmetoista Panssarisoittokunnan kajauttamalla Jean Sibeliuksen Jääkärien marssilla. Juhlivan yhdistyksen puheenjohtaja **Pekka Hietaniemi** toivotti 180- henkisen juhlayleisön ja kutsuvieraat tervetulleeksi ja kertasi muutamalla sanalla juhlihan yhdistyksen vaiheita. Lavajärven Seudun Reservin aliupseerit on maamme neljänneksi suurin maaseudun yhdistys. Jäseniä on tällä hetkellä 357. Mukana on kaikenikäisiä miehiä ja yhdistykseen kuuluu myös monta naista. Pääosa jäsenistä on Lavajärven kylän tuntumasta, Viljakkalasta, Ylöjärveltä ja Hämeenkyröstä, mutta kannatusjäseniä on hyvinkin eri puolilta Suomea. Viime aikoina toimintaa on kehitetty niin, että kokonaisia perheitä osallistuu yhdistyksen aktiviteetteihin. Vuosikymmenten aikana toiminnan tasossa ja monipuolisuudessa on ollut vaihtelevuutta, mutta tämän hetken virkeyttä osoittaa sekin, että jäsenmäärä on viimeisten kymmenen vuoden aikana kaksinkertaistunut.

Lipun naulaus ja vihkiminen

Juhlun kunniaksi ja tulevia juhlia ja edustuksia juhlistamaan oli yhdistys hankkinut lipun. Sen oli suunnitellut sotimest **Mikko Selin** käyttäen pohjana **Tapio Viitasen** suunnittelemaa pöytästandardia, jota yhdistys on jakanut ansioituneille ja yhteistyökumppaneille jo 15 vuoden ajan.

Lipun vihkimisen toimitti yhdistyksen jäsen, rovasti **Sakari Virtanen**, muistuttaen, että lippu yhdistää ja kokoaa samojen arvojen alle. Itsestään selvää on, että jokaisen suomalaisen oikeus ja velvollisuus on rauhan aikana rakentaa maataan ja olla valmiina maansa vapautta ja itsenäisyyttä puolustamaan. Lippupuhe päättyi Raamatun sanaan 1. Pietarin kirjeestä: ”Olkaa kaikki yksimielisiä, jakakaa toistenne ilot ja surut, rakastakaa toisianne ja olkaa hyväsydämiä ja nöyriä.”

Juhlallisen lipun naulaamisen aloitti prikaatikenraali **Antti Numminen**, joka löi ensimmäisen naulan. Häntä seurasivat juhlallisessa seremoniassa rovasti Sakari Virtanen, yhdistyksen kunniapuheenjohtaja väpeli **Mikko Isotalo**, sotaveteraanien ja –invalidien edustajat luutnantti **Antti Hietaniemi** ja kersantti **Pentti Mäensivu**, lipun suunnittelija sotilasmestari Mikko Selin ja valmistaja heraldikko **Harri Rantanen** sekä yhdistyksen entiset ja nykyiset puheenjohtajat, yhdistyksen nuorten edustajat, reserviläisliiton ja –piirin edustajat, Hämeenkyrön kunnan ja Ylöjärven kaupungin edustajat, yhteensä 21 naulaajaa.

Talvisota juhlapuheen teemana

Juhlapuhujana oli prikaatikenraali Antti Numminen. Hän perehdytti juhlaväen mielenkiintoisella ja havainnollisella tavalla talvisodan vaiheisiin. Kehitys kohti toista maailmansotaa sai voimakkaan sykäyksen Neuvostoliiton ja Saksan elokuussa 1939 solmimasta Ribbentrop- sopimuksesta, jossa nämä suurvallat jakoivat Baltian ja Suomen omiin etupiireihinsä. Kauan piilossa pidetyssä sopimuksen lisäpöytäkirjassa Suomi oli liitetty Neuvostoliiton etupiiriin. Puhe keskittyi talvisodan syihin ja poliittisiin taustoihin. Niistä puhuja toi esille sellaista tietoa, jota useimmilla kuulijoista ei aikaisemmin ollut, vaikka monet varmaan olivatkin talvisotaan ja sen taisteluihin perehtyneitä. Harva varmasti tiesi, että talvisota sen alkamia Mainilan laukauksia myöten, oli Puna-armeijan sotapeleissä jo aikaisemmin harjoiteltu. Vaikka rauhan säilymistä toivottiin ja siihen uskottiin, ymmärsivät onneksi armeijamme strategit toimeenpanna ylimääräisten kertausharjoitusten nimellä reservin liikekannallepanon ja keskittää vakinaisen armeijan asevelvolliset suojajoukoiksi itärajalle ja etenkin Karjalan Kannakselle jo alueluovutusneuvottelujen alussa. Kun Neuvostoliiton hyökkäys sitten marraskuun 30 päivänä alkoi, oli puolustuksemme valmiina torjumaan hyökkääjän.

Saksan, Ruotsin ja Norjan osuudesta sodan kulkuun saimme myös uutta valaistusta. Suomi oli koko talvisodan maailmanpolitiikan polttopisteessä ja koko läntisen maailman huomion ja myötätunnon kohteena. Suomen kansan itsenäisyyden ja yhtenäisyyden kannalta talvisodalla on ollut ratkaiseva merkitys. Se loi myös ulkomaille kuvaa Suomesta ja suomalaisista, jotka taistelivat kuin muinoin Daavid Goljatia vastaan. Olihan yksi kuudesosa puna-armeijan joukoista lähetetty Suomea valtaamaan. Miesylivoima oli sillä melkoinen ja kaluston ja aseistuksen ylivoiman piti olla suorastaan murskaava. Kolmessa viikossa Stalin oli arvioinut voittamansa Suomen. Kun näin ei käynyt ja pieni yhä vain jatkoi taistelua suurta vastaan, herätti taistelumme suuren myötätunnon laajalti ja kolmensadan ulkomaalaisen lehtimiehen viestit pienen kansamme urotöistä kiirivät maailmalle. Uusi tieto useimmille kuulijoista oli varmaan sekin, ettei ylipäällikkö puhujan tietämän mukaan antanut sodan aikana näille lukuisille ulkomaisille lehtimiehille kuin yhden haastattelun. Yleisesti koettiin, että Neuvostoliitto oli sodan syyppä ja se erotettiin Kansainliitosta sodan tähden.

Kenraali Numminen valotti puheessaan myös länsivaltojen suunnitelmia avata rintama pohjolaan ja sitoa Neuvostoliitto suursotaan. Nämä suunnitelmat aiheuttivat sen, että Neuvostoliitollekin tuli tarve irtautua sodasta Suomen kanssa. Ruotsi ryhtyi rauhan välittäjäksi. Neuvostoliiton sanelemat rauhanehdot tuntuivat kuitenkin kohtuuttomilta. Kun sotilaallista apua ei lännestä saatu, rauha kuitenkin solmittiin niin, että aseet vaikenivat 13.3.1940. Rauhanehdoissa oli kuitenkin jo jatkosodan siemen. Jo alusta alkaen ainakin joissakin piireissä Talvisodan jälkeinen tila koettiin välirauhana. Pääasia kuitenkin saavutettiin: itsenäisyys säilyi, vaikka alueluovutukset olivat suuret.

Rokan sotamuistelut

Juhlapuheen vakavuus vaihtui hymyyn ja nauruunkin, kun yhdistyksen monitoimimies alikersantti **Seppo Hyypöläinen** astui karvalakissaan ja lumipuvussaan konepistooli kainalossa esittämään juhlayleisölle Väinö Linnan Tuntemattomasta Sotilaasta tutun alikersantti Rokan yksinpuheluja. Seppo on Karjalan poikia, niin kuin

romaanin Rökkäkin ja hyvin hänen suuhunsa tämän repliikit sopivat.

Palkitsemisia, muistamisia ja tervehdyksiä

Yhdistyksen hyväksi toimineita palkittiin juhlassa monin tavoin. Kunniajäseniksi kutsuttiin prikaatikenraali Antti Numminen ja yhdistyksen pitkäaikainen puheenjohtaja vääpeli **Tapio Viitanen**. Perinteinen kunniamiekka annettiin entiselle puheenjohtajalle vääpeli **Kalevi Isokivijärvelle**. Reserviläisliitto ja – piiri sekä juhliiva yhdistys jakoivat myös mitaleita ja standardeja kiitokseksi aktiivisessa toiminnasta vuosien varrella ansioituneille.

Ansioituneita on palkittu. Antti Numminen ja Tapio Viitanen on kutsuttu yhdistyksen kunniajäseniksi ja edellinen puheenjohtaja Kalevi Isokivijärvi on saanut miekkansa. Nykyinen puheenjohtaja (oik) Pekka Hietaniemi onnittelija ojensi muistoesineet.

Juhliva yhdistystä onnittelivat ja yhteistyöstä kiittivät sotaveteraanit ja –invalidit, kaatuneiden omaiset, puolustusvoimat ja reserviläispiiri ja –liitto sekä päätoiminta-alueen kunnat.

Juhlakansa kuunteli, kun Viljakkalan Mieslaulajat kajautti "Kotimaani omi Suomi" kanttori Kaisu Taloselan johtamana.

Silloin, kun reserviläiset juhlivat kunnolla, kuuluu juhlan ohjelmaan mieskuorolaulu ja torvisoittokunta. Viljakkalan Mieslaulajat, joista monet ovat Lavajärven Seudun Aliupseerien jäseniä, lauloi kanttori **Kaisu Taloselan** johdolla ja **Hannu Lampisen** kitarasäestyksellä laulun "Ääretön aava" ja "Kotimaani omi Suomi". Juhlavaksi päätökseksi yleisö nousi seisomaan ja lauloi Panssarisoittokunnan säestämänä Lippulaulun. Soittokuntaa johti musiikkimajuri **Pasi Heikki Mikkola**.